Вие не знаете какво е Любов. Просто виждате красиво лице, красиво тяло и си мислите: „Боже, влюбен съм!” Тази любов няма да трае дълго, защото след като дни наред си гледал това лице по 24 часа, ще се отегчиш. Едно и също тяло… вече си изследвал цялата топография… Сега няма какво да изследваш. Ако отново и отново изследваш една и съща география, ще се почувстваш като идиот. Какъв е смисълът?

Тази любовна връзка, този брак по любов се проваля, вече се е провалил. Причината е, че не знаете как да чакате, за да се случи любовта. Трябва да усвоите медитативно състояние на чакане. Тогава любовта не е страст, не е желание. Тогава любовта не е сексуална. Тогава любовта е чувство на две сърца, които туптят в един ритъм. Не става въпрос за красиви лица или красиви тела. Става въпрос за нещо много дълбоко – за хармония. Ако любовта възникне от хармония, само тогава ще познаем успеха в живота, пълнотата, в която любовта става все по-дълбока, защото не зависи от нищо външно. Тя зависи от нещо вътрешно. Не зависи от носа и неговата дължина. Зависи от вътрешното чувство, че двете сърца бият в един и същ ритъм. Този ритъм може да се засилва, може да има нови дълбини, нови пространства. Сексът може да е част от тази любов, но тя не е сексуална. Сексът може да се появи, може да изчезне. Тази Любов е много по-голяма от секса. Така че дали човекът, когото обичаш, е млад или стар, няма значение.

Отвъд просветлението

Всичко се променя – и любовта не е изключение. Може би аз съм първият човек, който иска да накара всички да разберат, че любовта се променя – тя започва, съзрява, остарява, умира. И мисля, че това е добре. Дава ти много повече възможности да обичаш други хора, да направиш живота си по-богат – защото всеки човек внася нещо специално. Колкото повече обичаш, толкова си по-богат, толкова по-любящ ставаш.

И ако погрешната представа за неизменността на любовта бъде изоставена, с нея автоматично отпада и ревността. Тогава ревността е безсмислена. Точно както се влюбваш и не можеш да направиш нищо по въпроса, така един ден разлюбваш и не можеш да направиш нищо по въпроса. В живота ти е повял вятър и е отминал. Донесъл е нещо прекрасно, благоуханно и освежаващо и би ти се искало то да остане завинаги. Затова правиш всичко възможно да задържиш ароматния, свеж бриз, като затвориш всички прозорци и врати, но така го убиваш, унищожаваш неговата свежест, благоуханието му… той застоява.

Отвъд психологията